

ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΙΣΣΑΒΟΥ

Δύο ύπαξιωματικοί, εἰς χωροφυλάξ κ' ἐγὼ ὡς καπετάνος, ἀνελάθομεν τὸ ἥρωϊκὸν ἔργον ν' ἀναβῶμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κισσάβου. Ἄρ' ἐσπέρας διὰ τῆς κυιάδος τοῦ Κισσιρλή ἀνήλθομεν εἰς Σπηλιάν,

χωρίδιον ἐγειρόμενον ἐπὶ τοῦ ὄρους, καὶ ἀφοῦ ἀνεπαύθημεν ἐπὶ μικρὸν, ἐξεκινήσαμεν περὶ τὸ μεσονύκτιον. Σκοπὸς μας ἦτο νὰ φθάσωμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, τῆς ὁποίας τὸ θέαμα ἠκούσαμεν ὅτι ἦτο τι ἔκτακτον. Καθὸ καπετάνος ἐπεχείρησα νὰ ἡγεμονεύσω ἐγὼ τοῦ δρόμου. Ἄλλὰ τὸ σκότος ἦτο τόσο βῆθῦ καὶ ὁ δρόμος τόσο ἀνώμαλος καὶ ὀλισθηρὸς, ὥστε—μ' ἐντροπῆν μου τὸ ὁμολογῶ— ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων παρεχώρησα προθύμως τὸ καπετανλίκι καὶ τὴν πρωτοπορείαν εἰς τὸν ἀγαθὸν Στεφανῆν, ὅστις ἂν καὶ οὔτε καπετάνος ἦτο, οὔτε ὑπαξιωματικός οὐδὲ κἂν χωροφυλάξ ἀλλὰ καὶ οὔτε Ξενοφῶν, ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ὁ καταλληλότερος ὄλων ἡμῶν νὰ καπετανεύη.

Ἄλλὰ τὸ θεῖον εἶνε πάντοτε φθονερὸν. Τὸ καπετανλίκι ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβῶς ὁ ἀτυχῆς. Διότι ἐν ἀρχῇ, ἵνα δῆθεν φέρη ἐπιστημότερον τὸν τίτλον, ἐκρέμασα ἀπὸ τῆς ὄσφρας του τὸ φοβερὸν ξίφος μου—τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκεν ἡ πατρις ἵνα κατασφάξω τοὺς ἐχθρούς της καὶ οὐχὶ νὰ

τὸ κτυπῶ εἰς τὰς πλάκας τῆς ὁδοῦ Σταδίου! ὡς ἔγραφεν ἄλλοτε φιλόπατρις Κραθαρίτης—τὸ ὁποῖον ὅμως, σὰς βεβαίω, μοῦ ἔφερε σοβαρὸν καὶ ἀνωρελὲς βῆρος τὴν ὥραν ἐκεῖνην. Μετ' ὀλίγον

δὲ τοῦ ἐκρέμασαν προθύμως ἀπὸ τοὺς ὄμους τὰ ὄπλα των καὶ οἱ ὑπαξιωματικοί. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν ἀρχῇ ἐκοκορεύετο ὁ Στεφανῆς διὰ τὸ νέον ἀξίωμα του κ' ἔβαινε σοβαρὸς καὶ κομπάζων, ὡς ὁ ἀθάνατος ἦρωσ τοῦ Θεοβάντες καθ' ἣν ὥραν ἐχειροτονεῖτο ἵπποτης τῆς ἐλαεινῆς μορφῆς ὑπὸ τοῦ καπῆλου. Ὅτε ὅμως ἀργότερα, δῆθεν πρὸς ἀστείμῶν, ἀληθῶς ὅμως ἵν' ἀποβάλωσι τὸ βῆρος, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμνε ν' ἀγγομαχῶσι κατὰ λεπτόν, οἱ εὐσταλεῖς καὶ γενναῖοι ὑπαξιωματικοὶ τοῦ ἐροῖσαν ἐπάνω καὶ ξιφολόγησας καὶ φυσίγγισθῆσας καὶ παγούρια καὶ μανδύας καὶ ἀκόμη τὰ πηλιεῖά των, δὲν ἤξεύρω ὁποῖαν ἐλα-

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

εινῆν μορφήν καὶ ὁποῖον ἵπποτισμὸν ἢ ἀδεικνυέν ὁ χωρικός. ἂν μὴ ἐπέβητο ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.

Ἴσως ὅμως νὰ μὴ τὸν ἐπεῖραζε καὶ πολὺ τοῦτο. Διότι οἱ Θεσσαλοὶ ὄρειοι ἀμιλλῶνται κατὰ τὴν ἀντοχήν καὶ πρὸς τοὺς βωμολαιωτέρους ἡμιόνους των, θέλουσι μάλιστα ν' ἀποδείξουν ὅτι τοὺς ὑπερτεροῦσιν. Ἄλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν ὀφείλεται εἰς τὸν ἵπποτισμὸν των—τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώρισαν ποτέ, οἱ ἄμμοροι—ἀλλ' εἰς τὸν φόβον μήπως βλά-